

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 12/13

V Luxembourg, 7. februarja 2013

Sodba v zadevi C-543/10
Refcomp SpA proti Axa Corporate Solutions Assurance SA, Axa France
IARD, Emerson Network in Climaveneta SpA

V okviru zaporednih pogodb, sklenjenih med strankami s sedeži v različnih državah članicah, dogovor o pristojnosti sodišča, ki je vključen v prodajno pogodbo, sklenjeno med proizvajalcem in kupcem blaga, ne more učinkovati za končnega kupca tega blaga, razen če je soglašal z navedenim dogovorom.

Uredba št. 44/2001¹ določa pristojnost sodišč v civilnih in gospodarskih zadevah, pri čemer je temeljno načelo, da je pristojno sodišče države članice, kjer je stalno prebivališče tožene stranke. Vendar je mogoče v nekaterih primerih toženo stranko tožiti pred sodiščem druge države članice. Tako je predvsem, kadar so stranke - od katerih ima vsaj ena stalno prebivališče na ozemlju Unije - sklenile dogovor o pristojnosti sodišča, ki je vključen v pogodbo, s katerim so se dogovorile o pristojnem sodišču.

Družba Doumer SNC (v nadaljevanju: Doumer) je opravila obnovitvena dela na nepremičninskem sklopu v Courbevoieju (Francija), zavarovana pa je bila pri zavarovalnici Axa Corporate s sedežem v Franciji. V okviru teh del so bili vgrajeni sklopi klimatskih naprav, ki so bili opremljeni s kompresorji: (i) ki jih je proizvedla italijanska družba Refcomp SpA, (ii) ki jih je od nje kupila in sestavila, prav tako italijanska, družba Climaveneta, in nazadnje, ki jih je družba Liebert, pravice in obveznosti za katero nosi družba Emerson, dobavila družbi Doumer, s tem, da pa je bila družba Emerson zavarovana pri zavarovalnici Axa France s sedežem v Franciji. Pri klimatskih napravah je prišlo do motenj in sodni izvedenec je ugotovil, da je do teh okvar prišlo zaradi napake pri proizvodnji kompresorjev.

Družba Axa Corporate, ki je vstopila v pravice družbe Doumer, ki ji je kot zavarovancu izplačala odškodnino, je italijanskega proizvajalca – družbo Refcomp, sestavljavca – družbo Climaveneta in prodajalca – družbo Emerson tožila pred Tribunal de grande instance de Paris, da bi od njih zahtevala povračilo *in solidum* za utrpjeno škodo. Družba Refcomp je izpodbijala pristojnost francoskega sodišča in se je sklicevala na dogovor o pristojnosti italijanskega sodišča, ki je bil vključen v pogodbo, sklenjeno med njo in družbo Climaveneta. Sodišče je zavrnilo ugovor nepristojnosti, ki ga je vložila družba Refcomp, ta pa je zoper to odločitev vložila pritožbo.

Cour de cassation (Francija) je tako Sodišču v predhodno odločanje predložilo vprašanje, ali dogovor o pristojnosti sodišča, ki je bil vključen v prodajno pogodbo, sklenjeno med proizvajalcem in prvotnim kupcem blaga, ki je del verige pogodb, sklenjenih med strankami s sedeži v različnih državah članicah, učinkuje tudi za končnega kupca tako, da mu omogoča vložitev odškodninske tožbe proti proizvajalcu.

Sodišče v sodbi, izrečeni na današnji dan, ugotavlja, da navedena uredba ne pojasnjuje, ali je mogoče dogovor o pristojnosti² prenesti iz kroga prvotnih pogodbenih strank na tretjo osebo, ki je pogodbeni stranka pozneje sklenjene pogodbe, in naslednica pravic in obveznosti ene od stranke v prvotni pogodbi.

¹ Uredba Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42). Ta uredba nadomešča Bruseljsko konvencijo z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL L 299, 31.12.1972).

² Uredba št. 44/2001, člen 23.

Sodišče pojasnjuje, da ima nacionalno sodišče dolžnost, da preuči, ali sta stranki dejansko soglašali o dogovoru o pristojnosti sodišča, ker je preverjanje resničnosti soglasja zadevnih oseb eden od ciljev te uredbe. Ugotovilo je, da lahko dogovor o pristojnosti sodišča, ki je vključen v pogodbo, učinkuje le v razmerjih med strankami, ki so soglašale o sklenitvi te pogodbe. Zato lahko ta dogovor učinkuje za tretjo osebo le, če je dejansko soglašala s tem učinkom.

Ker je Sodišče v okviru te uredbe že odločilo, da ni mogoče šteti, da bi med končnim kupcem blaga in proizvajalcem obstajalo pogodbeno razmerje³, iz tega izhaja, da ni mogoče šteti, da sta se v smislu te uredbe „dogovorila“ o pristojnosti sodišča, ki je pristojno za prvotno pogodbo, sklenjeno med proizvajalcem in prvim kupcem.

S tako razlago uredbe – brez napotitev na nacionalne pravne sisteme - se izogiba ustvarjanju različnih rešitev v državah članicah, zaradi katerih bi bil cilj poenotenja kolizijskih pravil glede pristojnosti sodišč, ki ga ta uredba uresničuje, ogrožen. Taka napotitev bi pomenila tudi negotovost, ki je nezdržljiva z namenom zagotavljanja predvidljivosti glede pristojnosti sodišč, ki je eden od njenih ciljev.

Sodišče zato odgovarja, da je treba uredbo razlagati tako, da **dogovor o pristojnosti, ki je vključen v prodajno pogodbo, sklenjeno med proizvajalcem blaga in prvotnim kupcem, ne more učinkovati za tretjo osebo, ki je končni kupec** in ki je po koncu zaporedja pogodb o prenosu lastništva, sklenjenih med strankami s sedeži v različnih državah članicah, to blago kupila in želi vložiti odškodninsko tožbo proti proizvajalcu, razen če se dokaže, da je ta tretja oseba izrecno soglašala z navedenim dogovorom.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

³ Sodba z dne 17. junija 1992 v zadevi Handte, [C-26/91](#), Recueil, str. I-3967.